

De tien maagden

Matteüs 25:1-13

In de wereld vinden we twee categorieën van mensen:

1. zij die nooit van de weg van de waarheid en het heil hebben gehoord en er daarom niet openlijk in geïnteresseerd zijn;
2. zij die er wel van hebben gehoord en belijden het aangenomen te hebben.

Maar de uitgangspunten van de laatste categorie kunnen persoonlijk heel verschillend zijn. Een deel van de tweede categorie heeft vaak als karaktertrek: “*Zij belijden God te kennen, maar zij verloochenen Hem met de werken*” (Tit. 1:16). Terwijl een ander deel Hem echt dient en in waarheid Gods Zoon uit de hemel en het koninkrijk van God verwacht.

Volgens Johannes 3 zijn er twee dingen nodig: “*tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien*”; en “*tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan*” (Joh. 3:3; 5). Het zien en het binnengaan van dit koninkrijk wordt werkelijkheid door de wedergeboorte.

Velen zijn geneigd om de wedergeboorte, waarover hier gesproken wordt, als een verandering van inzicht, wensen en gevoelens te zien. Maar het is een totale verandering, als men tenminste over een *verandering* kan spreken. Het is immers een geheel nieuwe schepping. Het is zoals geschreven staat: “*als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping*” (2 Kor. 5:17). Het is het verplaatst worden in een andere sfeer, want er staat geschreven dat wij zijn “*overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van zijn liefde*” (Kol. 1:13). Het is het brengen in een andere positie, dit stelt Matteüs ons zo treffend voor.

De Heer Jezus wordt door de evangelisten vanuit verschillende gezichtspunten voorgesteld. De reden waarom de Heilige Geest Hem zo heeft voorgesteld is de openbaring en de verheerlijking van de Heiland. Want Hij is de bron van elke zegen. Alle grootheid, wijsheid, liefde en macht van de eeuwige Godheid is in Hem onthuld. In Hem woont alle zegen en van Hem gaat zegen uit. De gelovige die Hem gevonden heeft en Hem heeft leren kennen, vindt dat in Hem. Zijn wens is alleen aan Hem te denken. Hij is zich bewust van zijn

vereniging met Hem en verblijdt zich daarover. Christus is zijn middelpunt en hij beweegt zich om Hem als het voorwerp van het allerhoogste welbehagen.

Johannes stelt ons Christus voor als de Zoon van God en hij beschrijft heel Zijn dienstwerk vanuit dat oogpunt. Hij heeft gezegd en oefent dat uit als zodanig.

Lucas stelt Hem voor als de tweede Mens, de Heer uit de hemel. Zijn geslachtsregister is niet afdalend zoals in Matteüs, maar opklimmend naar de grote oorsprong: “*zoon (...) van Adam, van God*” (Luc. 3:38). “*Hij is het land doorgedaan, terwijl Hij goeddeed*” (Hand. 10:38).

In **Matteüs** hebben we Hem als de Messias, het onderwerp van de profetieën. Hij is de kern van de schaduwen en typen van de joodse schaduwdienst. Hij was het beloofde Zaad en daarvan spreken de oude beelden. Hij was beloofd aan Abraham en David als hun zaad, daarom hebben we hier Zijn afstamming van Abraham en David naar het vlees.

Maar de naam ‘koninkrijk der hemelen’ is kenmerkend voor deze evangelist. In Matteüs 13 komt deze benaming veel voor. “*Omdat het u is gegeven de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is het niet gegeven*” (Matt. 13:11). De discipelen verwachtten evenals de Joden een aards koninkrijk. Maar omdat ze de profetieën die Christus’ komst in vernedering voorspelden, volledig over het hoofd hadden gezien, waren zij verbijsterd over Zijn optreden. Daarom kwam dit onderwijs in Matteüs 13, waarmee de Heer hun gedachten bezig hield, precies tegemoet aan wat zij nodig hadden. Het toonde hun dat het koninkrijk op een *verborgen* wijze opgericht zou worden gedurende de afwezigheid van de verworpen Messias.

De periode van het koninkrijk die hiermee bedoeld wordt, moet gezien worden als de tijd waarin Gods plan wordt vervuld. Het is de tijd van Zijn verwerping door de wereld in de Persoon van de Zoon, tot de wederkomst van Christus in heerlijkheid, wanneer de rechtvaardigen zullen stralen als de zon in het koninkrijk van hun Vader (Matt. 13:43). Een

koninkrijk waar alleen zij worden toegelaten, en niemand anders.

Dit toont ons de totale en volledige scheiding tussen de kinderen van God en de wereld. Wat is de positie van de wereld in haar huidige situatie? En wat is haar natuurlijke toestand? Ze verkeert niet alleen in vijandschap tegenover God en is niet alleen schuldig omdat ze God niet de heerlijkheid geeft of Hem versmaadt. Nee, haar toestand is er een van absolute verwerping van de tegenwoordigheid van God, en zij is zelf ook uitgesloten van Gods tegenwoordigheid.

Het woord van God zegt: *“En Hij verdreef de mens”* (Gen. 3:24). De mens had zijn onschuld en reinheid verloren en hij was niet langer geschikt om te leven in een onschuldige wereld. Er was een duidelijk voorschrift gegeven, en dit was opzettelijk gebroken. Het eten van de vrucht was eenvoudig genoeg, maar het had geweldige gevolgen. Zelfs het feit van zijn geringheid verhoogde de schuld van deze daad. De daad op zichzelf gezien was klein en toch was het de grootst mogelijke belediging die onder de gegeven omstandigheden de hemelse Majesteit kon worden aangedaan. Hoe kleiner de beweegreden en drijfveer tot deze zonde, hoe groter de schuld ervan! Dit was echter de verdorvenheid van de mens. De wereld zoals we die nu zien is het gevolg van die zonde. De mens zondigde en God dreef de mens uit, omdat hij in zijn huidige toestand niet kon wonen in de tegenwoordigheid van God: *“Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer wendde, om de weg tot de boom des levens te bewaken”* (Gen. 3:24).

De wereld verkeert in deze buitengesloten toestand. Wij bevinden ons in een leven vol arbeid, moeite, zonde en ellende. Maar dit kwaad kwam niet van God. Het had niet zijn oorsprong in Hem, het was niet Gods werk. Maar was er na deze overtreding en uitsluiting, geen terugkeer mogelijk tot reinheid? Nee, de wereld zou nooit meer een onschuldige wereld worden. Wat eenmaal totaal schuldig was geworden, kon nooit meer totaal rein worden. De eenmaal verontreinigde bron kon niet meer rein worden. De onschuld die eenmaal verloren was, was voor eeuwig verloren. De mens kon niets doen. God wilde inderdaad komen om de zonde weg te nemen. Maar hoe? Door de offerande van Zijn enige, geliefde Zoon, die een nieuwe bedeling bracht van onbegrensde genade; en door een koninkrijk op te richten en uit de wereld de onderdanen van deze nieuwe bedeling bijeen te vergaderen.

De wereld had gezondigd, maar werd niet aan haar lot overgelaten. God openbaarde Zichzelf en maakte Zijn raadsbesluiten bekend. Eerst aan Adam, toen Hij hem riep: *“Waar zijt gij?”* en hem herinnerde aan zijn zonde. Daarna in de roeping en redding van Noach uit de wereld, een beeld van de verlossing. Toen na de vloed, Zijn roeping van Abraham en het volk Israël. God gaf hun Zijn wetten en Hij stelde Zich aan hen voor in beelden en ceremoniën als het Voorwerp van het geloof van de gelovige.

Toen al deze openbaringen van Gods allesovertreffende liefde alleen maar de totale vijandschap van het menselijk hart hadden aangetoond, zond God Zijn Zoon: *“Ik zal mijn geliefde zoon zenden; wellicht zullen zij die ontzien”* (Luc. 20:13). Op dit tijdstip van de wereldgeschiedenis zien we de mens als het ware in een nieuwe positie met meer vastbesloten boosheid, verbonden met de satan en vol dodelijke vijandschap. De mening van de wereld is: *“Deze is de erfgenaam; laten wij hem doden, opdat de erfenis van ons wordt”*. En wanneer zien we dit schandelijke gedrag? Toen de Heer kwam in welwillende genade, om te voorzien in de behoeften van Zijn volk en om de zonde van Zijn volk weg te dragen. Toen verklaarden ze dat ze Hem niet wilden hebben. Toen Hij kwam om te verzoenen en de tederheid te tonen van Zijn meelevende liefde, deden zij hun uiterste best om Hem kwijt te raken. Toen Hij kwam te midden van het lijden en de ellende van een wereld die in het boze lag, weigerden ze Hem. Hij was God, en daarom (voor zover de mens dat kon doen) verdreven zij Hem uit de wereld.

In deze laatste daad van de mens zien we niet alleen maar het beginsel van opstand of het uitdagen van God, maar de *absolute verwerping* van God. Zij vernederden, versmaadden en verachtten de Heer Jezus en maakten van de gelegenheid gebruik om Hem buiten de wereld te werpen waarin wij nu wonen. Daarbij zeiden zij praktisch gesproken: *“Wij willen niet dat Deze over ons regeert”* (Luc. 19:14). Maar degenen die wel in Hem geloven, zijn in hun gedachten, gevoelens en interesses verbonden met Hem die het Voorwerp is van de vastberaden vijandschap van de wereld. Zij zien echter de wereld als een geoordeeld en veroordeeld systeem, dat alle recht en waarheid verwerpen heeft. De Heer heeft ook gezegd: *“Nu is het oordeel van deze wereld; nu zal de overste van deze wereld worden buitengeworpen”* (Joh. 12:31).

Dit oordeel was volkomen toen Christus uitriep: *“Het is volbracht”*. In Zijn kruisiging op het kruis is dit oordeel bezegeld. De diep gewortelde haat van de mens ten opzichte van God kwam tot uiting bij het kruis van Christus. De boosheid van de mens kon niet verder gaan. Maar tevens werd Gods liefde daar op het hoogst geopenbaard. De zonde werd des te meerder, maar de liefde werd meer dan overvloedig. De daad die de ergste vijandschap toonde van de kant van de mens, opende de hoogste liefde van Gods kant. Hier ontmoetten zij elkaar als het ware, beide in hun grootst mogelijke omvang en reikwijdte. Hier behaalde de liefde de overwinning over de zonde en bracht eeuwige gerechtigheid.

En dit oordeel over de wereld is bekend bij alle gelovigen. Ja, de Heilige Geest Zelf overtuigt de wereld ervan: *“Hij zal de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel (...) van oordeel, omdat de overste van deze wereld is geoordeeld”* (Joh. 16:8, 11). De gelovigen zijn dus ervan overtuigd dat ze leven in een geoordeelde wereld, een wereld die schuldig staat aan het verwerpen van God en daarvoor in principe ook veroordeeld is. Maar het oordeel is nog

niet uitgeoefend. De wereld verkeert nu in de toestand tussen het uitgesproken oordeel en de uiteindelijke voltrekking ervan.

In de daad die de menselijke boosheid zo duidelijk maakte, ziet de gelovige echter ook zijn eigen volmaakte aanneming. Hij ziet een God in Wie hij zich verheugt en in Wie hij rust. Een God die in genade boven de verdorvenheid van de mens is gestegen, die in liefde heeft getriomfeerd over de bitterste haat. Het toppunt van de meest afschuwelijke boosheid van de mens, waarbij de zijde van de Heiland werd doorboord, werd beantwoord door het laten vloeien van bloed en water om de onreine te verzoenen en te heiligen. Dit is de heerlijkheid en de zegen van ieder kind van God.

In de gelijkenis van de tien maagden zien we dat er mensen zijn, die wel verbonden zijn met het volk van God in hun belijdenis en die uiterlijk erbij lijken te horen, maar die in werkelijkheid niet leven voor God. Het lijkt erop dat zij uitzien naar de komst van Christus, maar zij verlangen niet ernaar Hem te zien en met Hem binnen te gaan tot de bruiloft. Het is niet hun hartenwens Hem te zien zoals Hij is. Hun diepste wens is niet: *“Kom Heer Jezus, kom spoedig”*. Zij lijken meer op de knecht die zei: *‘Mijn Heer vertoeft te komen’* en die doorging met zijn eigen genoegens. Zij kennen niet de blijdschap en het hemelse geluk van het verwachten en het verlangen om Zijn aangezicht te zien en voor eeuwig bij Hem te wonen.

Wij vinden in dit verhaal van de tien maagden een bewijs hoever een uiterlijke belijdenis kan gaan. Hoewel er maar vijf wijs waren, gingen er toch tien uit om de bruidegom te ontmoeten. Ogenscheinlijk gingen ze allen met hetzelfde doel uit. Ze waren gelijk in hun uitgangspunt. Ze hadden iets gemeenschappelijks. Ze hadden allemaal de lampen van de belijdenis.

Waarin verschilden ze dan? Hierin dat ze niet allemaal datgene bezaten wat bekwaam maakt om de bruidegom te ontmoeten. De dwazen waren zonder licht toen de bruidegom kwam. Hun ontbrak datgene wat hen gepaste metgezellen van de Meester kon maken. Namelijk het deelhebben aan de goddelijke natuur, de olie, de inwoning van God de Heilige Geest. Hun ontbrak de genegenheid die in de ziel gewerkt wordt door de olie van de blijdschap, de zalving met de Geest. Dit hadden de wijze maagden wel in hun *‘kruiken’*. En zij wachtten op het moment dat de bruidegom zou verschijnen om die te laten stromen en een vlam van heerlijkheid te tonen. Dat ontbrak de vijf dwaze maagden. Dit is wat de gelovige bezit, en dit vormt het grote verschil tussen hem en de wereld.

“Maar te middernacht klonk een geroep: Zie, de bruidegom! Gaat uit, hem tegemoet! Toen stonden al die maagden op en brachten hun lampen in orde” (vs. 6-7). Alle maagden stonden op bij de komst van de bruidegom. De wijze maagden maakten hun lampen gereed en deden de olie uit de kruiken in de lampen. Ook de dwaze meisjes maakten hun lampen gereed,

maar die konden niet branden! Is daarvoor een oplossing? Nee. De Heer zegt: *“Wie onrecht doet, hij doe nog meer onrecht; wie vuil is, hij worde nog vuiler”* (Openb. 22:11).

Op dat moment werd het verschil duidelijk tussen de dolik en de tarwe. Nu bleek dat hun verlangens, verwachtingen en relaties totaal verschillend, tegenstrijdig en onverenigbaar waren. De één is van de wereld, de ander behoort God toe. De één is levend gemaakt door Christus, de ander wordt bewaard om verbrand te worden: *“Verzamelt eerst de dolik en bindt het in bossen om het te verbranden, maar brengt de tarwe bijeen in mijn schuur”* (Matt. 13:30). De tarwe wordt binnengebracht als bewijs van de genade van onze Heer, om aan de wereld het beeld te tonen van Hem die wij als gelovigen dienen en toebehoren, en de onscheidbare eenheid tussen hen en hun heerlijk Hoofd te laten zien. Hij Zelf zegt: *“opdat de wereld erkent dat U Mij hebt gezonden en hen hebt liefgehad zoals U Mij hebt liefgehad”* (Joh. 17:23).

Zijn wij ons als gelovigen ervan bewust dat wij leven in een wereld die schuldig staat aan de misdaad van de verwerping van de Heer der heerlijkheid? Zij heeft de Heer verworpen en Hem uit de wereld verdreven! Wij leven nu in een geoordeelde wereld, waarover het vonnis is uitgesproken. Maar de voltrekking ervan heeft nog niet plaatsgevonden, totdat de laatste van de heiligen ingezameld is in de schuur! Zijn wij ons daarvan steeds bewust? Het verlangen van de gelovige gaat uit naar de heerlijkheid van de Heer. Waar is de heerlijkheid van de Heer? Die vinden wij niet in verbinding met Zijn vijanden! Nee, de gelovige ziet verlangend uit naar de komst van de Heer, en hij is één met Hem in Zijn gevoelens en wensen. De wil van de Heer is ook zijn wil.

Ziet u ook uit naar de komst van de Heer, naar het moment dat Hij komt om ons op te nemen bij Hemzelf? En naar de tijd erna, als alles wat Hem beledigd heeft zal weggedaan worden en de Zijnen met Hem zullen regeren? Kunt u met blijdschap denken aan die tijd, dat alles wat zich stelt tegenover de waarheid van God en alles wat u nu ziet dat behoort tot de wereld, zal tenietgedaan worden door Zijn komst?

Dat is de normale, persoonlijke wens van de gelovige. Hij kijkt daarnaar uit en verhaast de komst van de Heer. De Heer zegt: *“Zie, Ik kom spoedig, en mijn loon is bij Mij om een ieder te vergelden zoals zijn werk is (...) Ja, Ik kom spoedig”*. De rechtvaardige heiligen antwoorden: *“Amen, kom, Here Jezus!”* (Openb. 22:12, 20). Als dit zo is, dan gaan onze harten ernaar uit om geschikt te zijn voor onze hemelse Meester en Bruidegom. Dan bereiden wij onze lampen om ze klaar te hebben en de Heer te kunnen ontmoeten als Hij komt. Laat dit onze wens zijn, in vreugde en blijdschap wakend gevonden te mogen worden, klaar om met Hem binnen te gaan tot de bruiloft.

Oude Sporen 2010

